

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Ing. L. V.**, zast. Mgr. Václavem Čechtickým, advokátem se sídlem Česká Lípa, Jiráskova 613, proti žalované: **Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě**, se sídlem Praha 2, Sokolská 1498/15, zast. Mgr. Martinem Sadílkem, advokátem se sídlem Praha 1, Štěpánská 39, v řízení o žalobě proti rozhodnutí představenstva České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 20. 11. 2014 č. R1406-12

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované advokáta Mgr. Martina Sadílka.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná nepřipustila obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace udělené žalobci pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné způsobilosti, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím představenstva žalované č. R1305-4 ze dne 21. 11. 2013.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobci byla rozhodnutím představenstva žalované č. j. R1305-4 ze dne 21. 11. 2013 (dále jen „rozhodnutí o pozastavení autorizace“) ode dne 6. 12. 2013 pozastavena autorizace pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné způsobilosti. Dne 20. 10. 2014 byl žalované doručen podnět žalobce ze dne 13. 10. 2014, kterým žádal o zrušení rozhodnutí o pozastavení

autorizace. V návaznosti na přípis ze dne 30. 10. 2014 potvrzující skutečnost, že uvedený podnět má být chápán jako žádost o obnovu řízení ve smyslu § 100 a násl. správního řádu, byl návrh na povolení obnovy řízení předložen nejbližšímu zasedání představenstva žalované.

Žalovaná dále uvedla, že návrh na obnovu řízení musí být podán nejpozději před uplynutím třetího měsíce, počínaje okamžikem, kdy se o důvodu obnovy účastník dozvěděl, nejpozději však do tří roků ode dne právní moci rozhodnutí. Návrh na obnovu řízení lze ve smyslu § 100 správního řádu podat pouze z důvodů zde uvedených. V posuzovaném případě byl návrh na obnovu řízení sice podán v objektivní tříleté prekluzivní lhůtě běžící od právní moci rozhodnutí, ale až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty stanovené k podání takového návrhu. Z odůvodnění návrhu je totiž zřejmé, že se žalobce nedovolává žádného nového důkazu, který by měl být v případně obnoveném řízení proveden a ve své argumentaci uvádí pouze takové skutečnosti, které mu byly známy v okamžiku vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace, a které mohly být použity v žalobě proti tomuto rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce konstatoval, že je ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 360/1992 Sb.“) autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby. Poté stručně shrnul průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a zrekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítl, že jím podaný podnět ze dne 13. 10. 2014, jímž se domáhal zrušení rozhodnutí o pozastavení autorizace a který žalovaná vyhodnotila jako podnět k obnově řízení, obsahoval sdělení skutečností odůvodňujících věcnou nesprávnost rozhodnutí o pozastavení autorizace. Žalobce v něm upozorňoval žalovanou na skutečnost, že může předložit řadu dalších důkazů o tom, že výrok rozhodnutí o pozastavení autorizace byl založen na věcně nesprávných závěrech. Pokud žalobce tyto důkazy ke svému podání nepřiložil, bylo zákonnou povinností žalované postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, jež správnímu orgánu ukládá, aby v případě, že podání nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomohl podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzval k jejich odstranění a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nic takového se však nestalo; žalovaná namísto toho vydala napadené rozhodnutí, jímž návrh na povolení obnovy řízení bez dalšího zamítla, aniž by mohla jakkoliv hodnotit důkazy, jejichž předložení žalobce nabízel. Žalovaná tak porušila nejen svou zákonnou povinnost zakotvenou v § 37 odst. 3 správního řádu, nýbrž i povinnost zakotvenou v ustanovení § 3 správního řádu, které správnímu orgánu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto nezákonným postupem žalované byl žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Žalobce dodal, že žalovanou písemně vyzval k napravení jejího protiprávního postupu výzvou ze dne 13. 1. 2015, nicméně žalovaná do doby podání žaloby na uvedenou výzvu nereagovala. Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, popř. aby vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, „shledá-li k tomu příslušné důvody.“

Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s příslušnými procesními pravidly, když návrh na obnovu řízení nepřipustila, neboť žalobce v něm neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly

nepravdivými. Z podání žalobce bylo naopak zřejmé, že se dovolává důkazů, které měla žalovaná k dispozici. K tvrzení, že žalobce upozorňoval žalovanou na skutečnost, že může předložit řadu dalších důkazů o tom, že výrok rozhodnutí o pozastavení autorizace byl založen na věcně nesprávných závěrech, žalovaná uvedla, že bylo věcí žalobce, aby ve svém podání – pokud se domáhal povolení obnovy řízení – tvrdil existenci takových důkazů, které by osvědčovaly objektivní nemožnost jejich provedení v původním řízení. Absenci tohoto tvrzení nelze řešit výzvou k doplnění podání, neboť takovým postupem se odstraňují pouze vady takového podání, které znemožňují projednání příslušného návrhu. Podání žalobce ze dne 20. 10. 2014 však bylo možné projednat. S výslovným pokynem žalobce, který byl kvalifikovaně právně zastoupen, žalovaná toto podání posoudila jako návrh na obnovu řízení a tento návrh zamítla.

V doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2015 žalobce uvedl, že se po vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace domáhal, aby mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, který měl být v souvislosti se správním řízením veden. To však žalovaná nejprve odmítala a nahlédnutí mu umožnila až po době delší dvou měsíců. Poté žalobci předložila několik volně ložených listin bez spisového označení. Uvedené listiny byly ještě v červenci 2014 součástí jiného spisu (Sts 308/2012) a nemohly být v souhrnu dostatečným podkladem pro rozhodnutí o pozastavení autorizace. Po doručení návrhu na povolení obnovy řízení žalovaná spis několikrát doplnila tak, aby dodatečně vzbudila zdání legálnosti svého postupu.

Žalobce dále namítl, že součástí spisu SPR 2/2013 jsou listiny nadepsané jako „Oznámení o jednání představenstva ČKAIT“ adresované žalobci. Tyto listiny mu však nebyly nikdy doručeny a velmi pravděpodobně byly vyhotoveny a do spisu zařazeny až dodatečně, čemuž nasvědčuje velmi pochybný způsob jejich očíslování. Správní řízení (ve věci pozastavení autorizace žalobce) tedy nebylo zahájeno a jako takové nemohlo být završeno ani žádným správním rozhodnutím. Žalobce byl dne 24. 10. 2013 elektronickou poštou osloven Ing. J. B., aby se vyjádřil k dotazům vyplynulším z návrhů dozorcí rady žalované. Ing. B. přitom vystupoval jako zmocněnec jejího představenstva pro záležitosti stavovského soudu. Nesdělil však žalobci, čeho se týkal návrh dozorcí rady žalované, a ten tedy ani z této komunikace nemohl dovodit, že by s ním bylo vedeno správní řízení o pozastavení autorizace. Podle zjištění žalobce Ing. B. nebyl u žalované v žádné funkci a dodnes k jednání v této věci nepředložil zmocnění. Žalobce mu přesto elektronickou poštou zaslal několik důkazů o svém výkonu činnosti autorizované osoby, přičemž dal jasně najevo, že má k dispozici řadu dalších důkazů. Toto učinil v reakci na výzvu Ing. B. nejprve elektronickou poštou a následně doporučeným dopisem ze dne 22. 11. 2013, doručeným žalované dne 26. 11. 2013. Představenstvo žalované však již dne 21. 11. 2013 vydalo rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobce. Učinilo tak dříve, než vůbec mohlo posoudit podklady získané od žalobce prostřednictvím Ing. B.

Samotný obsah rozhodnutí o pozastavení autorizace dokládá nezákonnost postupu žalované, neboť neobsahuje prakticky žádné náležitosti stanovené zákonem (s odkazem na ust. § 68 odst. 3 správního řádu), tedy nejsou v něm uvedeny žádné konkrétní důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, nejsou zde žádné informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Je nasnadě, že pokud žalobce nebyl o zahájení řízení informován, pokud mu nebyla dána možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady tohoto rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout další doplňující důkazy, nemohlo rozhodnutí obsahovat náležitosti stanovené zákonem a jako takové je nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce konstatoval, že vzhledem k tomu, že mu nebyla dána jakákoli šance k předložení důkazů potřebných pro posouzení věci před vydáním rozhodnutí o pozastavení autorizace, musí být jakýkoliv důkaz, který dnes žalobce žalované předloží, považován za důkaz dříve neznámý, který žalobce nemohl ve správním řízení uplatnit. Do spisu byly žalovanou dodatečně (po vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace) založeny některé důkazy získané od žalobce prostřednictvím Ing. B. I na tyto důkazy je podle názoru žalobce nutno pohlížet jako na nové, před vydáním rozhodnutí neznámé, které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit.

V replice k vyjádření žalované žalobce odkázal na doplnění skutkových tvrzení a důkazů, které učinil v doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2015, a na osobní vyjádření žalobce ze dne 20. 9. 2015 tvořící přílohu repliky. V něm žalobce zopakoval, že před jednáním představenstva žalované ve věci pozastavení autorizace nebyl kromě neformální zprávy Ing. Bedrníčka nijak dále informován ani kontaktován, neměl možnost seznámit se ani s návrhem na pozastavení autorizace, ani s důvody vedoucími k tomuto návrhu. Dne 22. 11. 2013 napsal Ing. B. doporučený dopis, ve kterém shrnul dosavadní korespondenci v této věci a doložil další doklady o výkonu odborné činnosti. Proces pozastavení autorizace nenaplnil standardní znaky správního řízení. Doklady mající vazbu na proces pozastavení autorizace byly žalobci nepřístupné před i po vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace s tvrzením, že žádné doklady k uvedené věci nejsou. Ihned po převzetí rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobce kontaktoval kancelář žalované v Praze a žádal o přístup ke spisu. Bylo mu sděleno, že žádný spis neexistuje a že proti rozhodnutí představenstva žalované není odvolání a nemá smysl v této věci vyvíjet další aktivitu. Žalobce se vzápětí písemně obrátil na předsedu Oblastní kanceláře žalované v Liberci Ing. K. U., avšak ani zde nedostal relevantní vysvětlení a odpovědi na položené otázky. Při nahlížení do spisů DR 55/2012 a StS 308/2012 zjistil, že ve věci pozastavení jeho autorizace žádný spis veden nebyl a doklady byly založeny do spisu Sts 308/2012. Dle zjištění žalobce byly uvedené kopie v souvislosti se žalobou z konce roku 2014 ze spisu Sts 308/2012 neznámou osobou odstraněny a poté byl založen samostatný spis s označením SPR 2/2013, který obsahoval padělky dokumentů – např. pozvánku žalobce k jednání představenstva žalované, ke které, na rozdíl od jiných dokumentů, není doklad o jejím odeslání. Žalobce má za to, že Ing. B. zaslané doklady o výkonu jeho odborné činnosti v oboru pozemních staveb před rozhodováním o pozastavení autorizace představenstvu žalované pravděpodobně nepředal. Samotný fakt prokázání soustavného výkonu znalecké činnosti v oboru stavebnictví se zaměřením na posuzování vad a poruch staveb, což je formálně náročnější paralela vydávání odborných posudků autorizovanou osobou ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb., pak dle žalobce vylučuje možnost užití ust. § 11 odst. 2 písm. c/ zákona č. 360/1992 Sb.

Dle žalobce byla nezákonnost postupu při pozastavení jeho autorizace známa minimálně Ing. B. a zástupci žalované advokátu Mgr. Sadílkovi. Existenci důkazů, které mohly být ku prospěchu žalobce a které při rozhodování o pozastavení autorizace nebyly zohledněny, dostatečně dokládá obsah spisu SPR 2/2013. Jedná se nepředaná potvrzení o výkonu odborné činnosti žalobce.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 9. 2017 právní zástupce žalobce odkázal na tvrzení uvedená v žalobě a jejím doplnění a navrhl provést důkaz výsledkem žalobce. K věci samé uvedl, že původní řízení, jehož výsledkem bylo pozastavení autorizace, trpělo tolika nedostatky, že než žalobce vůbec zjistil, o čem vlastně to řízení vůbec mělo být, uplynula lhůta pro to, aby, aby toto řízení a v něm vydané rozhodnutí napadl. Následně zjistil, že toto řízení nebylo opřeno o dostatečné důkazy. Předložil důkazy nové a vyrozuměl správní

orgán o tom, že může předložit celou řadu dalších důkazů. Žalovaná nicméně pouze opět rozhodla o tom, že obnova řízení se nepřipouští. Pokud žalovaná tvrdí, že podání žalobce mělo jisté nedostatky, měla podle příslušného ustanovení správního řádu žalobce vyzvat k doplnění, což neučinila.

Žalobce dospěl k závěru, že spis vedený žalovanou byl vytvořen dávno poté, kdy ke všem těm rozhodnutím včetně napadeného došlo. Z toho dovozuje, že jakýkoliv důkaz, který předložil v žádosti o obnova řízení, by měl být považován za nový důkaz, který nemohl uplatnit v předchozím řízení, protože pochybení, ke kterým v tomto řízení došlo, znemožňovalo žalobci uplatnit jakýkoliv důkaz. Čili jakýkoliv důkaz, který žalobce předložil k žádosti o obnovu řízení, by měl být považován za nový důkaz, který žalobce nemohl uplatnit v řízení předešlém.

Právní zástupce žalované při ústním jednání před soudem odkázal na vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že lhůty ve správním řádu a také v soudním řádu správním nejsou dány jen tak náhodou. Jedná se o právní jistotu ve smyslu zásady *vigilantibus iura*.

Soud při jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě listin založených ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

Při rozhodování o žalobě vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 věta první správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.

Soud o věci uvažil takto:

Předně je za nutné zdůraznit, že jedinou námitkou, kterou žalobce uplatnil včas, tj. v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), je námitka vytykající žalované, že nevyzvala žalobce k předložení *„dalších důkazů o tom, že výrok rozhodnutí o pozastavení autorizace byl založen na věcně nesprávných závěrech“*, o nichž se žalobce zmínil v žádosti o obnovu řízení. V uvedeném pochybení žalobce shledává porušení § 37 odst. 3 a § 3 správního řádu.

Ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. zcela jednoznačně stanoví, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen *ve lhůtě pro podání žaloby*. Veškeré další námitky, které poprvé zazněly až v doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2015 či v osobním vyjádření žalobce ze dne 20. 9. 2015 tvořícím přílohu repliky k vyjádření žalované, byly uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jsou tedy opožděné, a soud k nim při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet. Pokud by soud postupoval opačně, tedy pokud by překročil rozsah *včas uplatněných* žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

K opožděně uplatněným námitkám soud pouze obiter dictum uvádí, že řada z nich měla být uplatněna v žalobě proti rozhodnutí žalované o pozastavení autorizace, kterou však žalobce, ať již z jakýchkoliv důvodů, nepodal. Argumentovat v podání ze dne 13. 10. 2014 nepřezkoumatelností rozhodnutí o pozastavení autorizace či procesními vadami, jimiž bylo dle názoru žalobce stíženo řízení, ve kterém bylo rozhodnutí o pozastavení autorizace vydáno (neseznámení s podklady rozhodnutí apod.), je zcela zbytečné, neboť o těchto skutečnostech žalobce nepochybně věděl již v době, kdy mu bylo rozhodnutí o pozastavení autorizace doručeno. Proto se nemůže jednat o důvody pro povolení obnovy řízení, neboť subjektivní tříměsíční lhůta zakotvená v § 100 odst. 2 správního řádu v takovém případě dávno uplynula.

Opodstatněná není ani jediná námitka, kterou žalobce uplatnil včas. Žalovaná totiž nejednala v rozporu s ustanoveními § 37 odst. 3 a § 3 správního řádu, jestliže žalobce nevyzvala k předložení důkazů, o nichž se bez bližší specifikace zmínil v žádosti o obnovu řízení. V podání ze dne 13. 10. 2014, které následně na dotaz žalované označil za žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o pozastavení autorizace, žalobce mj. uvedl, že *„...na základě výzvy zmocněnce představenstva ČKAIT Ing. B. doložil a může dále doložit řadu důkazů o tom, že činnosti, pro které mu byla autorizace udělena, vykonává nepřetržitě od ukončení studia na vysoké škole, přičemž od roku 2007 tak činí jako zaměstnanec právnické osoby V. comp. s.r.o.“* O jaké důkazy se jedná, to již žalobce nespecifikoval, a k žádosti o obnovu řízení ani žádné důkazy o výkonu činnosti nepřipojil

K povaze řízení o obnově správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 – 65, v němž konstatoval, že: *„Pro obnovu řízení na žádost účastníka řízení zároveň platí, že povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V tomto řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybňují závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení.“*

Žalobcová žádost ze dne 13. 10. 2014 o obnovu řízení nebyla stižena vadami, které by bylo nutno odstraňovat postupem upraveným v § 37 odst. 3 správního řádu. Z tohoto podání, jehož povahu žalobce upřesnil sdělením ze dne 30. 10. 2014, v němž výslovně souhlasil s tím, aby toto podání bylo chápáno jako iniciace obnovy řízení ve smyslu § 100 správního řádu, lze bez obtíží seznat, jaké konkrétní důvody obnovy žalobce uplatňuje. Ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo povinností žalobce, aby sám (tj. aniž by k tomu byl vyzván ze strany žalované) předložil důkazy, kterých se v žádosti dovolává. Přestože tak neučinil, měla jeho žádost o obnovu řízení veškeré náležitosti a byla projednatelná, a to v rozsahu dalších důvodů, které v žádosti řádně uplatnil a specifikoval. Tyto důvody žalovaná také posoudila z hlediska včasnosti jejich uplatnění a v napadeném rozhodnutí právem dovodila, že žalobce je uplatnil v rozporu s § 100 odst. 2 věta první správního řádu až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty, ve které tak měl učinit. Soud podotýká, že proti tomuto klíčovému závěru, jímž žalovaná zdůvodnila nepřipustění obnovy řízení, žalobce v žalobě ani v dodatečné zákonné lhůtě pro rozšíření žalobních bodů žádnou relevantní námitku nevzněl.

V tom, že žalovaná nevyzvala žalobce k předložení důkazů, o nichž se bez bližší specifikace zmínil v žádosti o obnovu řízení ze dne 13. 10. 2014, nelze spatřovat ani porušení povinnosti žalované postupovat ve smyslu § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak již bylo soudem konstatováno shora, v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení ležela povinnost tvrzení i povinnost důkazní na žalobci a nikoliv na žalované. Žalovaná při rozhodování v dané věci správně vycházela pouze ze žalobcem tvrzených skutečností, které v žádosti označil za důvody, pro které se obnovy řízení domáhá (tyto skutečnosti posoudila jako opožděně uplatněné). Vzhledem k tomu, že žádné konkrétní důkazy ke své žádosti žalobce nepřipojil (ani je blíže neoznačil), neměla žalovaná v tomto směru co posuzovat. Jinak řečeno, předmětem řízení byla žalobcová žádost a v ní uvedené skutečnosti. O tomto předmětu řízení žalovaná napadeným rozhodnutím řádně rozhodla, a proto jí nelze důvodně vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

Soud pro úplnost dodává, že onou „řadou důkazů“, o nichž se žalobce bez bližší specifikace zmínil v žádosti o obnovu řízení ze dne 13. 10. 2014, mělo být dle tvrzení samotného žalobce prokázáno, že „činnosti, pro které mu byla autorizace udělena, vykonává nepřetržitě od ukončení studia na vysoké škole, přičemž od roku 2007 tak činí jako zaměstnanec právnické osoby VALEŠ comp. s.r.o.“ O tom, že činnosti, pro které mu byla udělena autorizace, vykonává nepřetržitě od ukončení studia na vysoké škole, a že tak od roku 2007 činí jako zaměstnanec jmenované právnické osoby, žalobce rovněž nepochybně věděl již v době vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace (21. 11. 2013). I pro tyto skutečnosti (a důkazy k nim se upínající) tedy platí, že nemohou představovat důvody, pro které by žalobce mohl podáním ze dne 13. 10. 2014 požadovat povolení obnovy řízení, protože ve vztahu k nim marně uplynula subjektivní tříměsíční lhůta zakotvená v § 100 odst. 2 věta první správního řádu.

Žalobce v podané žalobě uplatnil též návrh, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, nicméně neuvedl žádné důvody, které by zakládaly nicotnost napadeného rozhodnutí. Ani soud žádné takové důvody nezjistil, a proto k vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí nepřikročil.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, a soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Vzal přitom v úvahu skutečnost, že žalovaná není subjektem, po kterém by bylo možné spravedlivě požadovat, aby vydaná rozhodnutí hájil před správním soudem sám bez kvalifikované právní pomoci ze strany zvoleného advokáta. Žalovaná má jako kdokoliv jiný v souladu s čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to od počátku řízení, a není žádného rozumného důvodu, aby v případě úspěchu v řízení před soudem nesla náklady vynaložené na právní zastoupení advokátem ze svého. Náklady řízení žalované jsou v daném případě tvořeny odměnou za právní zastoupení advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, účast při jednání soudu), přičemž odměna za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalované jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které procesně úspěšné žalované v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

V. B.